

Aatos käveli joen ylittävän sillan kaiteella tasapainotellen kulkuaan kädet harallaan. Äiti oli kieltänyt leikkimästä tuolla sillalla, koska tippumisen seuraukset olisivat hänen mielestään kohtalokkaat. Aatos viisveisasi äidin varoittelusta. Ensimmäisen luokan ajan äiti oli saattanut häntä kouluun, mutta heti seuraavana vuonna oli alkanut tuo taitelu sillankaiteen päällä. Aatosta viehätti se vaaran tunne, kun alla lipui matala joki, josta erottuivat mustat kivenlohkareet, jotka viestivät aikomuksen vaarallisuudesta. Välillä hän sulki silmänsä, ja kuvitteli olevansa maailman reunalla. Painostava hiljaisuus oli laskenut harsonsa Laukian perheen päivällispöydän ylle. Perheen isän, Pekan, suurentunut työtaakka aiheutti hampaiden kiristelyä ja tunnelma oli jännittynyt. Aatos pakeni tätä tunnelmaa tuttuun paikkaan. Hän asetti tuolinsa takajalat aivan maton reunalle, ja nosti etummaiset ilmaan. Hän teki tämän, vaikka tiesi tarkalleen minkälaisen reaktion tämä aiheuttaisi, kun isä tai äiti sen huomaisi. Nuorempi veli Eevertti seurasi tilannetta jännittyneenä vierestä. -"Aatos nyt saman tien lopetat sen keikkumisen sillä tuolilla", isä tiuskaisi. Aatos säilytti tasapainonsa, eikä vaikuttanut ottavan isän käskyä kuuleviin korviinsa. Hän lähestyi turvapaikkaansa linnun lailla lentäen. -"Etkös kuullu? Mä sanon nyt sitten viimeisen kerran, lopeta nyt ju-ma-lau-ta se tuolilla keikkuminen", isä huusi huomaamatta kierrostensa nousevan. Aatos oli päässyt maailman reunalle. Sen toisella puolella näkyi vain suuri pudotus tyhjyyteen, ja sen näkeminen kiihdytti häntä. Kuitenkin samaan aikaan erikoisella tavalla se myös tyynnytti häntä. -"Saatanan nulikka", isä huusi ja nousi tuoliltaan. -"Älä Pekka", äiti koitti huutaa, mutta tuo huudahdukseksi tarkoitettu jäi johonkin äänihuulten ja ilman väliseen syöveriin, ja hän tuskin itsekään kuuli noita sanoja. Aatos kuuli isän nousevan tuoliltaan, ja koitti livistää karkuun. Ensin maahan ottivat tuolin jalat, sen jälkeen hänen omat jalkansa, mutta hän oli auttamattomasti myöhässä. Isä tarrasi Aatoksen hiuksiin ja tukisti tätä raivon vallassa. -"Uskotkos perkele kun sanotaan", isä raivosi tavalla, joka kumpusi jostain hänen mustien silmiensä takaa. Isä vei Aatoksen tämän huoneeseen arestiin raahaten poikaa hiuksista. Pekan kyynärvarressa oleva paholaista kuvaava tatuointi tuijotti Aatosta ylhäältäpäin. Tatuointi muistutti Pekkaa aika ajoin ajasta, jolloin päässä oli suoraa hiuksia ja suoraa ajatuksia. Ruoka jäi koskemattomana lautaselle. Aatos oli jälleen myöhässä koulusta. Myöhästymiset eivät koskaan olleet räikeitä, mutta toistuvasti tapahtuneina aiheuttivat närää, sekä huolestuneisuutta opettajissa. He olivat olleet kotiin yhteydessä ja Aatos oli hoputettu seuraavina aamuina ylös aikaisemmin, mutta myöhästymiset vain venyivät. Hänen koulumatkansa kulki läpi läheisen metsän, jossa Aatos valitsi mielummin pienet polut pururadan sijaan ja metsän jälkeen matka jatkui hiekkatietä pitkin koululle asti. Matka ei suinkaan ollut yhtä pitkä kuin Aatos sai siihen aika kulumaan, mutta reitin varrella virikkeitä oli uteliaalle pojalle runsaasti. Lempipaikallaan, joen ylittävällä sillalla, aika kohisi eteenpäin kuin vesi sen alla. Vasen, oikea, vasen, oikea. Jalat osuivat tuttuihin kohtiin sillan kaiteella, ja vuodenaikojen kuluttama puukaide antoi periksi niiltä kohdin, joilla ei tukipuuta ollut. Aatoksen ajatuksiin tunkeutui väkisin tuttu, mutta ikävä ajatus. "Entä jos tipun?". Hän kuitenkin ymmärsi, ettei tuo ajatus itsessään häirinnyt häntä lainkaan, vaan häntä häiritsi alitajuinen ja valitettavan väistämätön välinpitämättömyys tippumisesta. Pelottavaa oli, ettei putoaminen haittaisi. Onni on kuoleman pelkoa. Onnettomuus on kuoleman toivomista. Aatos vain toivoi, että joku itkisi, kun hän joskus kuolee. Viimeisen askeleen jälkeen hyppy kahdelle jalalle ja hiekka narahti lenkkitossun alla. Aatos ei pitänyt liidun äänestä, kun opettaja kuljetti sitä taulun pinnalla. Hän ei myöskään pitänyt niistä asioista, joita opettaja taululle kulloinkin piirsi tai kirjoitti, vaikka asioita itseään vastaan hänellä ei mitään ollutkaan. Hän ei myöskään pitänyt koulurakennuksesta, tai –ruoasta, eikä varsinkaan luokkatovereistaan. Ainoa poikkeus oli kahden rivin päässä istuva Anna, vaaleine olkapäille lainehtivine hiuksineen, mutta sitä Aatos ei tahtonut myöntää edes itselleen. Hän kuitenkin vilkuili jatkuvasti Annaan

päin ja katse lukittui häneen välillä niin pitkäksi aikaa, että Anna kääntyi vastaamaan katseeseen. Silmien on hyvä antaa välillä levätä kauneudessa kaikkein nyky maailman kauheuksien keskellä. Myös koulussa Aatos taiteli tuolillansa, ja opettajien huomattua, ettei hän piitannut opettajien huomauttelusta, he antoivat hänen syventyä puuhaansa. Hän asetti tuoli taaemmat jalat koulun lattian muodostavien neliöiden reunoille ja siirtyi mielessään jälleen kauas pois. Muiden oppilaiden kopioidessa opettajan taululle kirjoittamia asioita otsa hiessä, Aatos raapusti toinen toistaan oudompia piirustuksia. Hänen vihkonsa täytyivät kannesta kanteen mitä oudoimmista olennoista ja olemattomista, elävistä ja kuolleista, mutta nuo piirustukset olivat hänen äärettömän tarkoin vartioitu salaisuutensa. Hän sääli muiden kanssaopiskelijoiden aivottomuutta heidän kopioidessaan sanasta sanaan opettajan kirjaamisia ja vertasi sitä mielessään propagandistiseen joukkoviestintään, jossa ihmisten ajattelua ja käyttäytymistä ohjattiin kuin radio-ohjattavaa lennokkia. Ihmiset luulevat ymmärtävänsä, mutta eivät ymmärrä luulevansa. Vaikka hän jätti muistiinpanot toisille, niin kuin ne jotenkin kuluisivat toistamisesta, hän pärjäsi koulussa hyvin. Pienellä ponnistelulla koulusaavutukset olisivat olleet erinomaisia, ellei jopa poikkeuksellisia, mutta Aatos ymmärsi, että se loisi liian kirkkaan valokeilan opettajien silmissä. Epäilyksen varjossa on helpompi elää kuin odotusten polttavassa valokeilassa ja Aatos olikin jättänyt pimeydelle oman turvapaikkahakemuksensa. Sitä paitsi, valokeila tekisi hänestä entistä selkeämmän kohteen kiusaamiselle. Niin helpolla hän ei kiusaajiaan tahtonut päästää. Kiusaaminen oli alkanut jo alemmilla luokilla satunnaisella nälvimisellä ja tavaroiden viemisellä. Jo tuolloin Aatos ymmärsi, että jos hän ei antaisi kiusaajilleen tyydytystä raivostumalla, nämä eivät toivottavasti jaksaisi häneen uhrata energiaa kauaa. Näin myös kävi, mutta pienessä koulussa muiden potentiaalisten kiusattavien ollessa vähissä, Aatos löysi itsensä kerta toisensa jälkeen kiusaajien kynsistä. Kotona hän ei asiasta puhunut, mutta koetti kertoa asiasta muutamille opettajille. Opettajat käsittelivät asian ”poikien leikkinä” eikä kukaan tuntunut ottavan Aatosta todesta. Tietyn pisteen saavutettuaan hän lopetti välittämästä asiasta kokonaan. Koulupäivät tulivat ja menivät, vihkot täytyivät ja kummatkin alkoivat muistuttamaan synkällä tavalla edeltäjiään. Äiti heilutti auton ikkunasta pojille, kun auto lähti lipumaan pihasta. Hänen työnsä oli peruttu palvelualojen lakon vuoksi muutaman seuraavan päivän ajaksi ja isä otti käyttöön muutaman säästetyn lomapäivän, ja he päättivät lähteä lyhyelle irtiotolle Ruotsin laivalle. Aatos jätettiin vastuuseen talosta ja veljestyään. Uunissa oli vuoallinen makaronilaatikkoa, sen pitäisi riittää pojille muutamaksi päiväksi, ja pizzaa he osaisivat tarvittaessa tilata. Sähkölaitteita ei saanut jättää päälle ja Aatoksen tuli pitää huoli, ettei Eevertin päivittäinen peliraja ylittynyt. Pojat sulkeutuivat omiin rinnakkaistodellisuuksiinsa. Aatos koitti houkutella Eeverttiä syömään, ja huikkasi tälle, että uunissa olisi äidin tekemä makaronilaatikko valmiina ja ketsuppi löytyisi jääkaapin ovesta. Sitten hän lähti kävelylle pimeään metsään. Ulkona oli satanut ja metsän tuttu tuoksu tunkeutui Aatoksen sieraimiin vahvemmin kuin yleensä. Yö peitteli auringon sänkyyn ja lenkkipolun katuvalot olivat juuri syttyneet päälle luoden oranssin valon kajon, jonka keilassa tummiin tuulipukuihin sonnustautuneet, vakava-ilmiset kuntoilijat ottivat askeleita kohti kiinteämpiä vartaloita. Pimeästä näki valoisaan, mutta valoistasta ei pimeään. Aatos tosin ei välittänyt lenkkeilijöitä katsella, ajattelipa vain, että juokseminen on täysin vailla järkeä, jos aloitus- on sama kuin lopetuspiste. Puiden lomassa, tuo tumma hahmo taivalsi ripeästi sillalle. Aatos jäi sillalle kuuntelemaan luonnon ääniä ja seuraamaan mustan joen hypnoottista virtausta. Luonto ei ollut koskaan hiljaa, mutta ihminen tajusi sen vasta, kun itse oli. Hänen mieleensä tuli vanha kasku kahdesta pojasta, jotka uittivat peniksiään vedessä. Hän päätti valuttaa oman vetensä osaksi joen vettä. Kuinka vapauttavaa oli pissata sillalta alas. Puhdas jokivesi sai sekaansa

luonnollisen epäpuhdasta ihmistuotosta. Hän nousi sillankaiteelle. Kaide oli liukas. Sen huomaaminen lisäsi adrenaliinia hänen veressään. Vasen. Oikea. Vasen. Oik-. Jalka lipesi. Aatos koitti korjata käsillään tasapainoa, mutta oli liian myöhäistä. Nyt hän ymmärsi mitä tarkoittaa, kun elämä vilisee silmien edessä. Loppu oli todennäköinen. Mutta todennäköinen ei ole totta, se on vain toden näköistä. Hän haroi käsillään ilmaa, ja sai venytettyä riittävästi, että sai otteen yhdestä sillankaiteen tukipuista. Myös ne olivat liukkaita. Hän roikkui ilmassa pelkkien käsivoimiensa varassa. Hän ei jaksaisi enää kauaa, ote lipeäisi. Apua hän ei huutaisi, eikä se auttaisi, kukaan lenkkipolulla olija ei voisi kuulla, vaikka juoksisi ilman kuulokkeita. Hän alkoi heiluttamaan itseään hiukan puolelta toiselle. Sormivoimat alkoivat väsyä. Sitten hän sai toisen jalkansa sillalle. Hän oli katsonut kuolemaa silmästä silmään. Sen silmät olivat hyytävän mustat, kuin kohmeisen joen värittämät. Aatos palasi kotiin. Vasemman käden kynnet olivat lohjenneet, ja niiden jäljellä olevien palasten alustat olivat täynnä märkää puuta. Olkapäätä jomotti. Eevertti oli uppoutunut peliinsä. Ruoka oli koskemattomana uunissa. Olohuoneesta kuului: ”Perhana, mistä se tuli? Mä en kyllä osaa yhtään”. Aatos teki annoksen ja vei sen veljelleen. Hän istuutui tämän viereen sohvalle ja katsoi kun hänen ohjaama hahmo uudelleensyntyi tuohon virtuaalisotaan, vain kuollakseen taas uudestaan. ”Älä huoli, sä pärjää kyllä”, Aatos sanoi ja silitti veljensä hiuksia. Sitten hän nousi ylös ja poistui huoneesta, mutta kääntyi vielä ja huikkasi veljelleen, ”Muista syödä välillä”. Pekka palasi pöytään neljännettä täydennyskierrokseltaan. Pelkästään hintaan kuuluva oluthana oli jo taannut buffetin olleen hänen kohdallaan hintansa arvoinen, mutta päälle ahdettu ruokamäärä oli hänen mielestään jo säästöä. Margit katsahti puhelimensa näyttöä, mikä ärsytti Pekkaa. -”Eevertti soittaa. On soittanut jo kaksi kertaa”, Margit totesi. -”Eiköhän ne siellä pärjää. Syödään nyt loppuun ja soita sitten. Soitetaan vaikka sellainen videopuhelu” -”Mutta jos siellä on joku hätänä”, Margit vastasi ja liutti sormeaan puhelimennäytöllä vastaten soittoon. Hänen sydämensä jätti lyönnin välistä, kun Eevertti soitti hädissään kotoa. -”Mikä tuolla Aatoksella on, kun se roikkuu tuosta narusta eikä puhu mitään?” Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja sai joen kimaltamaan. Ilman keveys tarttui mieleen sekä vartaloon. Vasen, oikea. Vasen, oikea. Hyppy hiekalle. Sillankaiteen yli kurkotetut kasvot tuijottivat joen pinnasta takaisin, mutta veden virtauksen vuoksi hahmosta erottuivat vain ääriviivat. Kevät oli tullut.